

Βασανιστήρια, μέθοδοι εκτέλεσης και μαρτυρικοί θάνατοι - Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου...

Είναι πραγματικά εκπληκτικό, το πόσο ευφυής, εφευρετικός και «παραγωγικός» μπορεί να είναι ο ανθρώπινος νους, όταν θέλει να προκαλέσει τον πόνο και την φρίκη.

Στην εξελικτική του πορεία ο άνθρωπος, επινόησε αμέτρητους και συνάμα απίστευτους τρόπους βασανισμών, που στην καλύτερη περίπτωση, είτε είχαν σκοπό την απόσπαση μιας ομολογίας, είτε την τιμωρία και τον σωφρονισμό. Στη δε χειρότερη ο σκοπός ήταν ο επώδυνος και πολλές φορές εξευτελιστικός θάνατος των κατηγορούμενων.

Στα νεότερα χρόνια, έγινε μια προσπάθεια, τουλάχιστον όσον αφορά τους διάφορους τρόπους εκτελέσεων, να «εξευγενιστεί» και να γίνει πιο ανθρώπινη η αφαίρεση της ανθρώπινης ζωής, συνήθως από τον μανδύα του νόμου.

Σε κάθε περίπτωση όμως, τα βασανιστήρια, η θανάτωση υπό οποιαδήποτε μορφή, δεν παύει να αποτελεί μια απάνθρωπη πρακτική, όνειδο για την μέγιστη των έμψυχων όντων που θέλει να ονομάζεται «άνθρωπος».

Οι ακόλουθοι μέθοδοι βασανισμού και εκτελέσεων που περιγράφονται, είναι μόνο ένα μικρό δείγμα αυτού του είδους «ρεπερτορίου».

Κάποια σημεία και εικόνες του θέματος αυτού, ίσως απαιτούν «γερό στομάχι». Μην συνεχίσετε την ανάγνωση, αν πιστεύετε ότι δεν έχετε αρκετές αντοχές ...

Το μαρτύριο του σταυρικού θανάτου

Η πιο γνωστή περίπτωση σταυρικού θανάτου είναι του Ιησού. Το μαρτύριο αυτό όμως ήταν αρκετά παλαιότερο.

Οι ιστορικοί πιστεύουν ότι η σταύρωση ως θανατική ποινή άρχισε να εφαρμόζεται από τον 6ο π.Χ. αιώνα στην αυτοκρατορία του Δαρείου. Θεωρούν ότι οι Πέρσες την εφηύραν. Καταργήθηκε το 337 μ.Χ. σε ολόκληρη την επικράτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τον Μεγάλο Κωνσταντίνο, από σεβασμό στο σταυρικό μαρτύριο του Ιησού Χριστού.

Μια διαδεδομένη αντίληψη είναι ότι ο θάνατος πάνω στον σταυρό προέρχεται από την αιμορραγία και τον πόνο που προκαλούν τα καρφιά, τα οποία έχουν διαπεράσει τα χέρια του εσταυρωμένου.

Κανείς δεν αντιλέγει ότι αυτό πράγματι αποτελεί ένα μαρτύριο δυσβάστακτο. Όμως δεν είναι εκείνο που κατά κύριο λόγο προξενεί τον θάνατο.

Ο θάνατος πάνω στον σταυρό έχει μια σειρά προδιαθετικά αίτια. Ξεκινά από το άγριο φραγγέλωμα, το κάρφωμα των χεριών και των ποδιών, την καθήλωση στον σταυρό και στην αδυναμία αναπνοής από τον καταδικασμένο. Ο θάνατος από τη σταύρωση οφείλεται κυρίως στην ασφυξία.

Το Ευαγγέλιο περιγράφει με ενάργεια πώς οι Ρωμαίοι στρατιώτες «εράπιζον εκολάφιζον, έτυπτον, έδερων» τον Χριστό. Και το έκαναν με όλη την τραχύτητα με την οποία ήταν συνηθισμένοι να φέρουν εις πέρας το έργο τους, για να κάνουν ακόμα πιο επίπονη τη θέση του δυστυχούς, που είχε πέσει στα χέρια τους.

Το φοβερό εργαλείο που χρησιμοποιούσαν κατά τον αγριότερο τρόπο ήταν το φραγγέλιο.

Το φραγγέλιο δεν ήταν μια απλή μαστίγωση. Ο δήμιος που εκτελούσε τη φραγγέλωση έπαιρνε ένα χοντρό μαστίγιο με πολλές λουρίδες στην άκρη. Πάνω τους ήταν δεμένες σφαίρες από μολύβι ή μικρά κόκαλα ζώων ή και κότσια από πρόβατο.

Το θύμα βρισκόταν δεμένο σε μια κολόνα ή έναν πάσσαλο. Ο βασανιστής χτυπούσε με δύναμη αυτό το φονικό εργαλείο πάνω στη ράχη του δεμένου ανθρώπου.

Από τα πρώτα κιόλας χτυπήματα το δέρμα του θύματος αυλακωνόταν. Ύστερα από μερικά χτυπήματα έφευγαν οι σάρκες του και απογυμνώνονταν τα κόκαλα. Αναφέρονται πολλές περιπτώσεις καταδίκων που βρήκαν τον θάνατο στη διάρκεια της φραγγέλωσης.

Τα καρφιά δεν τα έμπηξαν οι δήμιοι στις παλάμες των χεριών, παρά τις διαφορετικές απεικονίσεις, που παρουσιάζουν συνήθως οι ζωγράφοι και οι αγιογράφοι.

Ένας Γάλλος χειρουργός, ο Μπαρμπέτ, απέδειξε με πειράματα που έκανε σε πτώματα ότι είναι αδύνατο το ανθρώπινο σώμα να κρατηθεί από δύο καρφιά, που διαπερνούν τις παλάμες του κατάδικου, ακόμη κι αν υπάρχουν άλλα καρφιά στα πόδια.

Κάτω από το βάρος του σώματος, εάν περνούσαν από εκεί τα καρφιά, θα σκιζόταν πέρα για πέρα το δέρμα ανάμεσα στα δάχτυλα και ο εσταυρωμένος θα έπεφτε με το πρόσωπο κάτω. Θα τον συγκρατούσαν μόνο τα καρφιά των ποδιών του.

Ο ίδιος επιστήμονας απέδειξε ότι το μόνο σημείο των χεριών από το οποίο μπορεί να συγκρατηθεί το σώμα στον σταυρό είναι ο καρπός.

Σε όποιο σημείο του καρπού τοποθετηθεί το καρφί, οδηγούμενο από τα οστά και τους συνδέσμους που βρίσκονται στο σημείο αυτό, θα περάσει από έναν ανατομικό χώρο, που οι γιατροί ονομάζουν *destot*. Με άλλα λόγια θα περάσει ανάμεσα από τα δύο οστάρια του καρπού.

Από δώδεκα πειράματα που έκανε ο Μπαμπέτ βγήκε το ίδιο συμπέρασμα. Κανένα κόκαλο δεν τραυματίστηκε ή δεν έσπασε από το κάρφωμα του χεριού στο ύψος του καρπού. Παρατήρησε, επίσης, ότι στον χώρο αυτόν το καρφί έρχεται σε αδιάκοπη επαφή και τριβή με ένα μεγάλο νεύρο, το λεγόμενο μέσο νεύρο.

Ο καθένας μπορεί να αντιληφθεί τους φοβερούς πόνους που προκαλεί στον εσταυρωμένο αυτός ο τραυματισμός του νεύρου. Εδώ ένα μικρό χτύπημα στον αγκώνα προκαλεί ένα αφόρητο αίσθημα ηλεκτρικής εκκένωσης. Ένα πολλαπλάσιο ερέθισμα πόνου συνόδευε το μαρτύριο της σταύρωσης. Οσο για το καρφί των ποδιών διαπιστώθηκε ότι θα πρέπει να περνούσε ανάμεσα στο δεύτερο και το τρίτο μετατάρσιο.

Εκδορά

✖ Η εκδορά σαν βασανισμός είναι γνωστό μαρτύριο από την αρχαιότητα, πριν την εμφάνιση των Τούρκων. Οι πρώτοι διδάξαντες είναι οι Σκύθες: μαρτυρίες υπάρχουν από τον Πλούταρχο, «περισκυθίζω» σημαίνει γδέρνω το κεφάλι, ο Ηρόδοτος το περιγράφει ως εξής: «Χάραζαν το κεφάλι γύρω-γύρω στο ύψος των αυτιών, αφαιρούσαν το δέρμα από το κρανίο, το κατεργάζονταν μαλάζοντας και το χρησιμοποιούσαν ως χειρόμακτρον». Φαίνεται ότι ήταν γνωστό μαρτύριο και στους Πέρσες, αλλά στον Συναξαριστή εμφανίζεται σαν μαρτύριο Χριστιανών.

Υπάρχουν καταγραφές επίσης για τους Ασσύριους, που έγδερναν τους αιχμαλώτους πολέμου, για τους Αζτέκους του Μεξικού που έκαναν το ίδιο κατά τα τελετουργικά ανθρωποθυσιών, για τη μεσαιωνική Ευρώπη που χρησιμοποιούσε το γδάρσιμο σε περιπτώσεις προδοσίας. Στην Κίνα, γνωστό με το όνομα «θάνατος από χίλια κοψίματα», ήταν σε χρήση μέχρι το 1905.

Το υποκείμενο δενόταν σε ένα σταθερό σημείο και ένας πεπειραμένος δήμιος αναλάμβανε να του «κατεβάσει» το δέρμα. Το έκοβε σε λωρίδες, τις οποίες τραβούσε με μία απότομη κίνηση, εκθέτοντας το υπό το δέρμα σώμα του άτυχου. Καμιά φορά αυτός ο τρόπος εκτέλεσης συνοδευόταν και από ρίξιμο αλατιού στις πληγές, ώστε να μεγιστοποιείται το μαρτύριο του καταδικασμένου. Το γδάρσιμο φαίνεται ότι χρησιμοποιήθηκε κατά καιρούς από πολλούς διαφορετικούς λαούς. Μεταξύ αυτών ήταν ιρανικά φύλα της Βακτριανής και της Σογδιανής, Άραβες,

Ινδοί κ.α. Οι Βάκτριοι μάλιστα συνήθιζαν να βγάζουν το δέρμα ολοκληρω και να το παραγεμίζουν με άχυρο! Από κάποιον απ' αυτούς το πήραν οι Τούρκοι, προφανώς, που το ανήγαγαν σε επιστήμη, μέχρι και τα πρόσφατα χρόνια ήταν οι Τούρκοι:

1. Το μαρτύριο της εκδοράς υπέστησαν οι στρατιώτες της Ενετικής φρουράς που αντιστάθηκε στον Μωάμεθ Β' το 1470 στην Χαλκίδα.

2. Τον μητροπολίτη Λαρίσης - Τρίκκης Διονύσιο τον Φιλόσοφο το 1611, ύστερα από την αποτυχημένη επανάσταση των αγροτών, ειδικευμένοι δήμιοι του Οσμάν πασά τον έγδαραν μπροστά στο πλήθος σε πλατεία των Ιωαννίνων, παραγέμισαν το δέρμα του με άχυρα και το διαπόμπευσαν στους δρόμους ντυμένο με τα αρχιερατικά άμφια υπό τους ήχους οργάνων.

3. Το 1772 μετά την αποτυχημένη επανάσταση στην Κρήτη, υπέστη εκδορά ο αρχηγός των επαναστατών Ιωάννης Δασκαλογιάννης.

Τον έδεσαν οι Τούρκοι σε έναν αυτοσχέδιο θρόνο και τον έδεσαν χειροπόδαρα πάνω σ' αυτόν.

Τότε ήρθε ένας γενίτσαρος με ξυράφι στο χέρι. Ανέβηκε στον «θρόνο», άρπαξε τον μάρτυρα απ' τα μαλλιά και άρχισε να τον γδέρνει σιγά-σιγά, μαστορικά, σαν να τον ξύριζε. Έκοβε λουρίδες από το κεφάλι μέχρι το στήθος κι ύστερα άλλες προς την ωμοπλάτη.

Μπροστά του έβαλαν ένα καθρέπτη για να μεγαλώσουν την οδύνη του. Έπειτα έφεραν δεμένο τον αδερφό του, Χατζή Σγουρομάλλη και όταν είδε ο ένας τον άλλο, «εμουγκαλίσθησαν ως βόες δις και τρις» κατά την έκφραση του ιστορικού. Από τη στιγμή αυτή ο Σγουρομάλλης τρελάθηκε.

Οι δήμιοι, όμως, συνέχισαν και μετά τον θάνατό του να κόβουν το δέρμα του νεκρού και να το πετούν στον όχλο.

Για να πιστέψουν πως πέθανε τον άφησαν πάνω στα ξύλα, δυο μέρες, να τον σαπίσει ο καλοκαιρινός ήλιος.

4. Η τεχνική τελειοποιείται από τον Αλή πασά. Ο Άγγλος Smart Hugles περιγράφει: «Έγδερναν το κεφάλι και άφηναν το δέρμα να πέσει στο λαιμό αφήνοντας το θύμα σ' αυτή την κατάσταση να ξεψυχήσει».

5. Κατά την επανάσταση έγδερναν τα κεφάλια των αγωνιστών τα παραγέμιζαν με πίτουρα και τα έστελναν στην Κωνσταντινούπολη για δημόσια έκθεση έξω από το σεράι.

Αποκεφαλισμός

- ✖ Ο αποκεφαλισμός ήταν ιδιαίτερα διαδομένος, μέχρι και τον προηγούμενο

αιώνα.

Σήμερα βρίσκεται ακόμα σε ισχύ σε μερικές μουσουλμανικές χώρες.

Υπήρχαν δύο διαφορετικοί τρόποι αποκεφαλισμού – με ξίφος και με τσεκούρι. Όταν κάποιος επρόκειτο να αποκεφαλιστεί με ξίφος, τον έβαζαν να γονατίσει και στη Γερμανία επέτρεπαν στις γυναίκες να είναι καθιστές.

Όταν το επιλεγμένο όπλο εκτέλεσης ήταν το τσεκούρι, ήταν απαιτητό ένα κούτσουρο, συχνά σκαλισμένο ώστε να έχει υποδοχή για το λαιμό. Το κούτσουρο μπορούσε να είναι δύο ειδών. Ψηλό, 45-60 εκατοστά, και ο καταδικασμένος σε θάνατο γονατίζε μπροστά του και έβαζε το λαιμό του στο κοίλο μέρος που είχαν σκαλίσει. Σε αυτή τη θέση, με το κεφάλι να κλίνει ελαφρά προς τα εμπρός, ο λαιμός του θανατοποινίτη αποτελούσε ευκρινέστερο στόχο για το δήμε. Το ψηλό κούτσουρο χρησιμοποιήθηκε στη Βρετανία τα τελευταία χρόνια της εφαρμογής του συγκεκριμένου τρόπου εκτέλεσης, και ήταν κοινή πρακτική στη Γερμανία μέχρι το 1930.

Το χαμηλό κούτσουρο παρουσίαζε μερικές δυσκολίες κατά την εκτέλεση. Η γωνία στην οποία βρισκόταν το τσεκούρι κατά την κάθοδό του προς το λαιμό του καταδικασμένου ήταν τέτοια, που καθιστούσε πιο δύσκολο τον αποκεφαλισμό με ένα μόνο κτύπημα.

Στη Σαουδική Αραβία, στους καταδικασμένους και των δύο φύλων δίνονται ηρεμιστικά και στη συνέχεια μεταφέρονται με κλούβα της αστυνομίας σε μια πλατεία ή σε ένα πάρκινγκ αυτοκινήτων, που είναι και η συνηθισμένοι τόποι εκτελέσεων. Η εκτέλεση ορίζεται πάντα μετά τη μεσημεριανή προσευχή. Η αστυνομία απαγορεύει την κίνηση των οχημάτων γύρω από το οικοδομικό τετράγωνο και απλώνει στο έδαφος ένα μπλε πλαστικό φύλο, 16 τετραγωνικών μέτρων.

Ντυμένος με τα δικά του ρούχα, ξυπόλητος, με δεμένα χέρια και πόδια, ο καταδικασμένος οδηγείται από έναν αστυνομικό στο κέντρο του μπλε πλαστικού, όπου και γονατίζει με το πρόσωπο στραμμένο στη Mecca. Ένας υπάλληλος του Υπουργείου Εσωτερικών διαβάζει στο πλήθος το όνομα και το έγκλημα του μελλοθανάτου.

Η Σαουδική Αραβία χρησιμοποιεί για τους αποκεφαλισμούς ένα παραδοσιακό αραβικό γιαταγάνι, μήκους 100-110 εκατοστών. Ένας αστυνομικός παραδίδει το γιαταγάνι στο δήμε κι εκείνος το υψώνει, στριφογυρνώντας το στον αέρα μια-δυο φορές για να προθερμάνει τους μύες του βραχίονά του. Στη συνέχεια πλησιάζει τον μελλοθάνατο από πίσω και τον ακουμπά με τη μύτη του σπαθιού στην πλάτη.

Ο μελλοθάνατος υψώνει το κεφάλι του και ο δήμιος του το παίρνει με ένα μόνο χτύπημα.

Το κομμένο κεφάλι κυλάει αρκετά μέτρα πιο μακριά από το σώμα και νοσοκόμοι το περισυλλέγουν και το φέρνουν σε έναν γιατρό ο οποίος, φορώντας χειρουργικά γάντια, σταματά τον πίδακα του αίματος που αναβλύζει από το λαιμό. Στη συνέχεια ράβει το κεφάλι στο σώμα το οποίο, με τη σειρά του, τυλίγεται στο μπλε πλαστικό και μεταφέρεται με ασθενοφόρο στη φυλακή, στο κοιμητήριο της οποίας θάβεται σε τάφο χωρίς διακριτικά.

Οι αποκεφαλισμοί των γυναικών στη Σαουδική Αραβία δεν άρχισαν παρά τη δεκαετία του 1990. Πριν τις πυροβολούσαν.

Ο αποκεφαλισμός είναι αποτελεσματική μέθοδος και τόσο ανθρωπιστική όσο οποιαδήποτε άλλη σύγχρονη μέθοδος εκτέλεσης, αρκεί να γίνει σωστά. Όταν επιτυγχάνεται ο αποκεφαλισμός με ένα μόνο χτύπημα, η συνείδηση χάνεται μέσα σε δευτερόλεπτα. Πεθαίνουν από σοκ και μη οξυγόνωση των ιστών (anoxia), οφειλόμενη στην αιμορραγία και την πτώση της πίεσης του αίματος σε λιγότερο από 60 δευτερόλεπτα. Εντούτοις, επειδή οι μύες και οι σπόνδυλοι του λαιμού είναι ιδιαίτερα ανθεκτικοί, ενδέχεται να χρειαστούν πάνω από ένα χτυπήματα. Ο θάνατος επέρχεται από τον διαχωρισμό εγκεφάλου και νωτιαίου μυελού, μετά την αποκοπή των συνδετικών ιστών. Η συνείδηση χάνεται πιθανότατα μέσα σε 2 ή 3 δευτερόλεπτα.

Έχει αναφερθεί συχνά ότι τα μάτια και το στόμα ανθρώπων που έχουν αποκεφαλιστεί, έδειχναν σημεία κίνησης. Έχει υπολογιστεί ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει αρκετό οξυγόνο το οποίο διαρκεί για περίπου 7 δευτερόλεπτα μετά την αποκοπή του κεφαλιού.

Ο αποκεφαλισμός απαιτεί έναν επιδέξιο δήμιο για να θεωρηθεί ανθρωπιστικός τρόπος εκτέλεσης, παρά το οξύμωρο της έκφρασης. Τα μάτια των μελλοθανάτων είναι δεμένα ώστε να μη βλέπουν το ξίφος και κινηθούν την κρίσιμη στιγμή. Πολύ συχνά επίσης, τόσο στους αποκεφαλισμούς με τσεκούρι και ξίφος, όσο και σε αυτούς με γκιλοτίνα, ο βοηθός του δήμιου κρατά τα μαλλιά του καταδικασμένου, ώστε να τον εμποδίσει να κινηθεί.

Όπως και νά 'χει, το θέαμα είναι τρομακτικό, λόγω της απίστευτης ποσότητας αίματος που εκτοξεύεται από τις αρτηρίες και τις φλέβες του λαιμού, της αορτής και της σφαγίτιδας φλέβας συμπεριλαμβανομένων.

Ανασκολοπισμός (διοβελισμός ή σούβλισμα)

✖ Με το μαρτύριο του ανασκολοπισμού, ένας αιχμηρός ξύλινος πάσσαλος διαπερνούσε το σώμα του βασανισθέντα. Κατά κύριον λόγο η διείσδυση γίνονταν απ' τον πρωκτό ή τον κόλπο και δευτερευόντως απ' το στόμα ή τα πλευρά. Γίνονταν όμως με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε να μην επιφέρει τον άμεσο θάνατο του κρατούμενου, αλλά να τον κάνει να υποφέρει απ' τους αφόρητους πόνους, μέχρι και τρεις ημέρες πριν καταλήξει. Φρόντιζαν λοιπόν, να μην αγγίζει ο πάσσαλος ζωτικά όργανα και περιόριζαν όσο μπορούσαν την αιμορραγία, επιβραδύνοντας έτσι το μαρτύριο. Συνήθως ο κατάδικος στήνονταν όρθιος κάνοντας με το βάρος του ακόμα πιο φριχτό το μαρτύριό του.

Η χρήση του ανασκολοπισμού ως μεθόδου επιβολής της θανατικής ποινής ήταν κοινή σε περιοχές όπως η Αρχαία Εγγύς Ανατολή, η Αρχαία Ινδία κ.λ.π.

Ο Ηρόδοτος εξιστορεί πώς ο βασιλιάς Δαρείος ανασκολόπισε 3.000 Βαβυλώνιους όταν κατέκτησε τη Βαβυλώνα. Επίσης ο ανασκολοπισμός χρησιμοποιήθηκε ευρέως κατά το Μεσαίωνα σε Ασία και Ευρώπη. Ευρωπαίοι ηγεμόνες όπως ο Ιβάν ο Τρομερός τον εφάρμοζαν τακτικά για τους αιχμαλώτους. Το ίδιο έκαναν και οι μογγολικές ορδές.

Από τον 14ο μέχρι τον 18ο αιώνα, ο ανασκολοπισμός ήταν ο συνηθισμένος τρόπος εκτέλεσης για προδοσία στην Κοινοπολιτεία Πολωνίας-Λιθουανίας. Την ίδια εποχή τον χρησιμοποιούσαν και στη Σουηδία. Οι Ζουλού της Νότιας Αφρικής χρησιμοποιούσαν τον ανασκολοπισμό για να εκτελέσουν στρατιώτες που αποτύγχαναν στην εκτέλεση του καθήκοντός τους ή εξεδήλωναν δειλία. Από ανασκολοπισμό πέθαναν και πολλοί ιθαγενείς κατά τον αποικισμό της Χιλής από τους Ισπανούς.

Ο ανασκολοπισμός χρησιμοποιήθηκε επίσης και στην Οθωμανική αυτοκρατορία σαν μέθοδος εκτέλεσης αλλά και εκφοβισμού του πληθυσμού, κυρίως εναντίον Σέρβων, Βούλγαρων, κι Ελλήνων, που γίνονταν σε δρόμους λίγο πριν την είσοδό τους σε πόλεις. Ο Γάλλος Guer το 1774 στο βιβλίο του «Ήθη και έθιμα των Τούρκων» περιγράφει το σούβλισμα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Στην Ελλάδα είναι γνωστός ο ανασκολοπισμός του ήρωα της Ελληνικής Επανάστασης, Αθανάσιου Διάκου. Τον σούβλισαν ζωντανό οι Τούρκοι και στην συνέχεια τον έψηναν επί 3 ώρες (όπως τα πασχαλινά αρνιά).

Παλούκωμα

Τρομερό όπως ακούγεται. Παραλλαγή του ανασκολοπισμού.

Ένα παλούκι μπήγεται στο σώμα του θύματος, συνήθως περνά από την καρδιά και βγαίνει από την πλάτη.

Ο θάνατος είναι ακαριαίος για το θύμα, που νιώθει ένα στιγμιαίο πόνο πριν εγκαταλείψει τον μάταιο τούτο κόσμο.

Ιδιαίτερα προσφιλής ήταν αυτός ο τρόπος θανάτωσης για τον Ρουμάνο Βλαντ Τέπες τον Τρίτο, που έμεινε στην ιστορία ως «Δράκουλας των Καρπαθίων».

Το παλούκωμα συνέχισε να χρησιμοποιείται σαν αργή μέθοδος εκτέλεσης ακόμα και τον 17ο αιώνα, στη Σουηδία.

Κολάρο στραγγαλισμού

✖ Το κολάρο στραγγαλισμού (garrotte ή garotte), ήταν ο κατ' εξοχήν τρόπος εκτέλεσης στην Ισπανία.

Η χρήση του ξεκίνησε το 1812/13, στην αρχή της βασιλείας του Φερδινάνδου του 7ου, για να αντικαταστήσει τον άτεχνο τρόπο απαγχονισμού που χρησιμοποιούταν πριν.

Οι εκτελέσεις με το κολάρο στραγγαλισμού γίνονταν δημόσια. Στήνονταν μια ψηλή εξέδρα και πάνω σε αυτήν τοποθετούσαν την “καρέκλα” με το ενσωματωμένο κολάρο στραγγαλισμού, στην οποία κάθεται ο καταδικασμένος δεμένος στους καρπούς, τους βραχίονες, το στήθος και τα πόδια. Στον κάθετο στύλο υπάρχει μια λεπίδα, ή ένα στεφάνι από λεπίδες. Κατά τη σύσφιξη του κολάρου, οι λεπίδες τρυπούν το λαιμό του καθισμένου ανθρώπου και τη σπονδυλική στήλη, έτσι ώστε ο θάνατος να είναι ακαριαίος και να μην υποφέρει από τον σταγγαλισμό.

Προφανώς το κολάρο στραγγαλισμού είναι “βελτίωση” του παλιού κινέζικου τρόπου εκτέλεσης με χορδή τόξου.

Κατά την κινέζικη μέθοδο, ο μελλοθάνατος δενόταν σε έναν στύλο, ο οποίος είχε δυο τρύπες. Από τις τρύπες αυτές περνούσαν μια χορδή τόξου, τις άκρες της οποία τραβούσε ο δήμιος μέχρι να θανατωθεί ο καταδικασμένος.

Κατά την ισπανική εκδοχή, ο μελλοθάνατος είναι καθισμένος και ακουμπά την πλάτη σε έναν κάθετο στύλο. Μια θηλιά σχοινιού περνάει γύρω από το λαιμό του και το στύλο, ενώ ο δήμιος, με ένα ξύλο που περνάει στη θηλιά, σφίγγει το σχοινί μέχρι τον στραγγαλισμό του καταδικασμένου.

Κάψιμο στην πυρά

Το κάψιμο στην πυρά δημόσια, χρησιμοποιήθηκε στη Βρετανία ως ποινή για τους αιρετικούς και, σε κάποιες περιπτώσεις, σε υποθέσεις μαγείας. Αφορούσε και στα δύο φύλα αλλά μόνο τελευταία είχε εφαρμογή στις γυναίκες που βρίσκονταν ένοχες προδοσίας.

Δεν είναι γνωστό πότε χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το κάψιμο στην πυρά ως τρόπος εκτέλεσης, αλλά υπάρχει μια καταγραφή για τέτοια εκτέλεση το 1222, όταν ένας διάκονος κήκε στην Οξφόρδη επειδή ασπάστηκε την ιουδαϊκή πίστη, προκειμένου να παντρευτεί μιαν εβραία.

Το κάψιμο στην πυρά ήταν ευρέως διαδεδομένο ως τρόπος εκτέλεσης σε όλη την Ευρώπη και το χρησιμοποιούσε κατ'έξοχήν η Ιερά Εξέταση.

Για τον θάνατο στην πυρά χρησιμοποιούνταν τρεις, ελαφρά διαφορετικές, μέθοδοι.

Κατά την πρώτη σχημάτιζαν έναν σωρό από δεμάτια ξύλων, πάνω από τα οποία κρεμούσαν τον καταδικασμένο με αλυσίδες ή σιδερένιους δακτυλίους. Η Βρετανική και η Ισπανική Ιερά Εξέταση προτιμούσαν αυτή τη μέθοδο για το θέαμα που παρείχε.

Η δεύτερη μέθοδος, χρησιμοποιούμενη κυρίως επί μαγισσών, ήταν να δένουν την καταδικασμένη σε ένα στύλο και να στοιβάζουν γύρω της δεμάτια με ξύλα. Όταν τους έβαζαν φωτιά, οι φλόγες έκρυβαν την “μάγισσα” που πέθαινε χωρίς, όμως, η αγωνία της να είναι ορατή στους άλλους, καθώς την έκρυβε ένα πύρινο τείχος. Με αυτή τη μέθοδο εκτελέστηκε η Ιωάννα της Λωραίνης.

Η τρίτη μέθοδος, που χρησιμοποιήθηκε στη Γερμανία και στις Σκανδιναβικές χώρες, περιελάμβανε μια σχεδόν κάθετη σκάλα, πάνω στην οποία έδεναν το μελλοθάνατο, και η οποία ήταν στερεωμένη στο πάνω μέρος της σε ένα πλαίσιο. Στη συνέχεια άναβαν φωτιά από κάτω και ανεβοκατέβαζαν σε αυτή τον καταδικασμένο, μέχρι να πεθάνει.

Θάλαμος αερίων

 Ο θάλαμος αερίων αποτελεί μια άλλη μέθοδο εκτέλεσης που χρησιμοποιήθηκε αποκλειστικά στις Η.Π.Α.

Το γκάζι, ως τρόπος εκτέλεσης, προτάθηκε αρχικά από τον Dr. Allen McLean Hamilton, έναν τοξικολόγο, ο οποίος πίστευε πως, ως μέθοδος εκτέλεσης, ήταν πιο ανθρωπιστική από τον απαγχονισμό ή τον τυφεκισμό, τις δύο εναλλακτικές μεθόδους που υπήρχαν στην πολιτεία της Nevada στις αρχές του αιώνα.

Η αρχική ιδέα ήταν να πεθαίνει ο κρατούμενος στο κελί του ενώ κοιμόταν, χωρίς να τον ειδοποιούν εκ των προτέρων. Θα διοχέτευαν γκάζι στο κελί και θα πέθαινε στον ύπνο του. Αυτό αποδείχτηκε κάθε άλλο παρά πρακτικό, μια και θα έπρεπε να ανακατασκευάσουν όλες τις φυλακές. Έτσι κατασκευάστηκε ο θάλαμος αερίων από τον συνταγματάρχη Delos A. Turner, έναν στρατιωτικό γιατρό, και χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1924.

Ο πρώτος κρατούμενος που άφησε την τελευταία του πνοή στον καινούριο θάλαμο αερίων της Nevada, ήταν ο Κινέζος Gee Jong, στις 8 Φεβρουαρίου του 1924, καταδικασμένος σε θάνατο για το φόνο του Tom Quong Kee, μέλους αντίπαλης συμμορίας.

Δύο φρουροί δένουν τον μελλοθάνατο στην καρέκλα, δένοντας λουριά στους μηρούς και τα πόδια του, στα χέρια και το στήθος. Επίσης στερεώνουν ένα μακρύ στηθοσκόπιο στο στήθος του καταδικασμένου, έτσι ώστε ένας γιατρός έξω από το θάλαμο να επισημοποιήσει το θάνατό του, όταν αυτός συμβεί.

Κάτω από την καρέκλα υπάρχει ένα δοχείο γεμάτο με θειικό οξύ, ανακατεμένο με αποσταγμένο νερό, με μισό κιλό σφαιρίδια κυανιούχου νατρίου να κρέμονται ακριβώς από πάνω, μέσα σε μια τσάντα από γάζα. Αφού σφραγιστεί η πόρτα, και όταν ο φύλακας δώσει το σήμα, ο εκτελεστής από ένα άλλο δωμάτιο, θέτει σε λειτουργία ένα μοχλό που ρίχνει το κυάνιο μέσα στο υγρό. Αυτό δημιουργεί μια χημική αντίδραση η οποία απελευθερώνει υδροκυάνιο σε αέρια μορφή, το οποίο ανεβαίνει προς τα πάνω, περνώντας μέσα από τις τρύπες στο κάθισμα της καρέκλας.

Οι φυλακισμένοι παροτρύνονται να παίρνουν βαθιές εισπνοές, μετά την απελευθέρωση του αερίου, καθώς αυτό θα συντομεύσει το μαρτύριό τους.

Μια τυπική μαρτυρία που περιγράφει την κατάσταση του καταδικασμένου στο θάλαμο αερίων έχει ως εξής: «Στην αρχή υπάρχουν σημάδια υπερβολικού τρόμου, πόνου και ασφυξίας. Τα μάτια πετάγονται έξω, το χρώμα του προσώπου γίνεται μπλε και σάλιο βγαίνει από το στόμα του θύματος».

Μια μελέτη 113 φυλακισμένων στο San Quentin που θανατώθηκαν στο θάλαμο αερίων έδειξε ότι ο μέσος χρόνος μέχρι την επίτευξη του θανάτου είναι 9,3 λεπτά. Ο κρατούμενος συνήθως χάνει τις αισθήσεις του μεταξύ ενός και τριών λεπτών μετά την εισπνοή του αερίου και ο γιατρός επιβεβαιώνει το θάνατο μετά από 10 ή 12 λεπτά.

Γκιλοτίνα

Τρόπος θανάτωσης που «ευδοκίμησε» κυρίως στην Γαλλία.

Η γκιλοτίνα (guillotine), λαιμητόμος ή καρμανιόλα είναι μηχανικό όργανο που χρησιμοποιήθηκε σε πολλές χώρες για τον αποκεφαλισμό των καταδικασμένων σε θάνατο. Κατασκευάστηκε από το δρα Ζοζέφ Ινιάς Γκιγιωτέν, (Guillotin 1738-1814) ο οποίος στη Συνέλευση των Τάξεων 1789 πρότεινε πρώτος τη χρήση της ως «ανώδυνο θάνατο».

Η πρώτη γκιλοτίνα κατασκευάστηκε στο Παρίσι από έναν Γερμανό μηχανικό, τον Tobias Schmidt, και ήταν έτοιμη για δοκιμές στις 17 Απριλίου του 1792. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν πτώματα ανθρώπων που είχαν πεθάνει πρόσφατα στο νοσοκομείο της Bicêtre.

Στην Ελλάδα, χρησιμοποιήθηκε επίσης, ως τις αρχές του 20ού αιώνα. Ήταν στημένη στις φυλακές του Παλαμηδιού, στο Ναύπλιο. Με γκιλοτίνα εκτελέστηκε ο δολοφόνος του Πρωθυπουργού Θεόδωρου Δηλιγιάννη, Κώστας Γερακάρης, το 1906.

Όλες οι γκιλοτίνες ακολουθούν το ίδιο βασικό σχέδιο, αλλά οι πιο σύγχρονες δεν ήταν τοποθετημένες πάνω σε εξέδρα, αλλά ακουμπισμένες στο έδαφος.

Η γαλλική γκιλοτίνα είχε δυο κάθετες δοκούς, ύψους περίπου 4,5 μέτρων και σε απόσταση 37 εκατοστών τη μία από την άλλη, με μεταλλικούς οδηγούς μέσα στους οποίους κινούταν απρόσκοπτα η βαριά, τριγωνική λεπίδα. Στις δεξιές γωνίες των κάθετων δοκών, υπάρχει μια κατασκευή σε σχήμα πάγκου, η οποία απέχει περίπου 80 εκατοστά από το έδαφος και στο τέλος της οποίας βρίσκεται το κηλώνειο. Το κηλώνειο είναι μια αρθρωτή σανίδα, η οποία στέκεται ορθή για να υποδεχθεί τον μελλοθάνατο και η οποία στη συνέχεια κατεβαίνει και «φυλακίζει» το κεφάλι του κρατώντας το σταθερό.

Η λεπίδα είναι από υψηλής ποιότητας ατσάλι, πάχους περίπου 3 εκατοστών και, μαζί με το ξύλινο πλαίσιο το πάνω μέρος της, φθάνει σε βάρος τα 40 κιλά. Πέφτει από ύψος μόνο 2,25 μέτρων σε χρόνο 0,75 του δευτερολέπτου και σταματά από ένα έλασμα που βρίσκεται στο κηλώνειο. Ανεβαίνει ξανά τραβώντας ένα σχοινί ή έναν μοχλό που βρίσκεται σε μια από τις κάθετες δοκούς.

Υπάρχει ένας μεταλλικός κουβάς για να δεχτεί το κεφάλι και ένα μεταλλικό δοχείο για το αίμα. Αρχικά χρησιμοποιούσαν ένα καλάθι ντυμένο με λινόπανο για την υποδοχή του κεφαλιού. Στη συνέχεια το αποκεφαλισμένο σώμα πέφτει μόνο του ή σπρώχνεται από το κηλώνειο και τοποθετείται σε φέρετρο.

Το άτομο που κρατομεύεται στη γκιλοτίνα χάνει τις αισθήσεις του πολύ γρήγορα

και πεθαίνει από σοκ και μη οξυγόνωση των ιστών λόγω της αιμορραγίας και της πτώσης της πίεσης του αίματος σε λιγότερο από 60 δευτερόλεπτα. Έχει αναφερθεί ότι τα μάτια και τα στόματα των αποκεφαλισμένων έδειξαν σημεία κίνησης. Έχει υπολογισθεί ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει οξυγόνο αρκετό για να διατηρήσει τον μεταβολισμό για περίπου 7 δευτερόλεπτα μετά την αποκοπή της τροφοδοσίας. Όπως και στον απαγχονισμό, έτσι και στον αποκεφαλισμό, η καρδιά εξακολουθεί να χτυπά για λίγο.

Πολλές εξετάσεις έγιναν σε κεφάλια των ανθρώπων που πέθαναν στη γκιλοτίνα και γενικά φαίνεται ότι διατηρούν κάποια ίχνη συνείδησης για 2-5 δευτερόλεπτα μετά την αποκοπή τους από το σώμα. Αρκετοί υποστηρίζουν ότι η καρδιά αισθάνεται για πολύ περισσότερο.

Απαγχονισμός

✖ Η αγχώνη αποτελεί το μέσο εκτέλεσης της θανατικής ποινής «δι' απαγχονισμού», δηλαδή δια βρόχου (θηλιάς) που επιφέρει πνιγμό. Η ελληνική ονομασία του οργάνου «αγχώνη» προέρχεται από το ρήμα «άγχω» που σημαίνει: «σφίγγω με ιμάντα τον λαιμό κάποιου» ή «πνίγω κάποιον με βρόχο».

Η επικράτηση της αγχώνης ως μέσον επιβολής ατιμωτικής θανατικής ποινής χρονολογείται από τον Αυτοκράτορα Μέγα Κωνσταντίνο ο οποίος κατήργησε τον σταυρικό θάνατο. Κατά τον Μεσαίωνα ο θάνατος δι' αγχώνης επιβάλλονταν μόνο σε κατάδικους που προέρχονταν από τις κατώτερες τάξεις, ενώ οι ευγενείς είχαν το «προνόμιο» του αποκεφαλισμού, και μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις γινόταν δι' απαγχονισμού προκειμένου ν' αποδοθεί ατιμωτική σημασία.

Ένα δέντρο ήταν η αρχική μορφή αγχώνης, με τους καταδικασμένους να απαγχονίζονται από δήμιο, ή ανεβαίνοντας σε μια σκάλα ή σκαμνάκι, τα οποία τραβούσαν, ή, τέλος, ανεβασμένοι σε ένα κάρο το οποίο, κυριολεκτικά, έφευγε κάτω από τα πόδια τους.

Σε άλλους τόπους κατασκευάζονταν πιο συμβατικές αγχώνες, οι οποίες είχαν είτε μια κάθετη δοκό με μια άλλη να προεξέχει στο πάνω μέρος της, ή δύο κάθετες δοκούς που ενώνονταν με μια τρίτη, παράλληλη προς το έδαφος. Σε αυτό το είδος αγχώνης μπορούσαν να κρεμάσουν πολλά άτομα ταυτόχρονα.

Και οι δύο αυτοί τύποι αγχώνης απαιτούσαν μια σκάλα ή ένα κάρο, πάνω στα οποία ανέβαινε ο μελλοθάνατος. Τις περισσότερες φορές, οι αγχώνες αυτές δεν ήταν μόνιμες, και τις αποσυναρμολογούσαν όταν επιτελούσαν το έργο τους. Αρκετά συχνά, τις έστηναν πολύ κοντά στον σκηνή του εγκλήματος, έτσι ώστε οι κάτοικοι

της περιοχής να δουν την παραδειγματική τιμωρία του ενόχου.

Μια πιο σύγχρονη παραλλαγή αγχόνης, η οποία συναντάται κυρίως σε στεγασμένους χώρους, κάτω απ' αυτή υπάρχει μια καταπακτή, η οποία ανοίγει, αφήνοντας έτσι τον καταδικασμένο να αιωρείται.

Οι αρχικοί βρόχοι ήταν απλοί, με μια θηλιά στην μια άκρη του σχοινιού, μέσα από την οποία περνούσε η άλλη. Γύρω στο 1890 ο βρόχος βελτιώθηκε, με το σχοινί να «τρέχει» μέσα σε έναν μεταλλικό οδηγό, απελευθερώνοντας έτσι αρκετά την κίνησή του.

Το σχοινί των εκτελέσεων ήταν φτιαγμένο από κάνναβι και είχε μήκος περίπου 3,5 μέτρα και διάμετρο γύρω στα 4 εκατοστά. Στα μεταγενέστερα χρόνια ήταν επενδεδυμένο με δέρμα *chamois*, για να αποφεύγεται το «κάψιμο» του δέρματος. Πριν την εκτέλεση το «τέντωναν», χρησιμοποιώντας ένα σάκο γεμάτο άμμο, που είχε περίπου το βάρος του μελοθανάτου. Άφηναν το σάκο να κρέμεται στο σχοινί για τουλάχιστον 12 ώρες, με αποτέλεσμα να μειώνεται η διάμετρός του περίπου κατά 1 εκατοστό. Αυτό γινόταν για να μειωθεί, όσο το δυνατόν, η τάση του σχοινιού να επιμηκύνεται η οποία, κατά την ώρα της εκτέλεσης, θα είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση της ισχύος που θα εφαρμοζόταν στο λαιμό του μελλοθανάτου. Το σχοινί από κάνναβι ήταν πάντα το προτιμώμενο υλικό, καθώς είναι ταυτόχρονα μαλακό και γερό και έχει απαλή επιφάνεια.

Τυπικά, ο καταδικασμένος φοράει την κουκούλα την τελευταία στιγμή πριν του περάσουν τη θηλιά στο λαιμό. Αν και έτσι του δίνεται η ευκαιρία να δει την αγχόνη, την καταπακτή, το δήμειο και τους παριστάμενους, ακόμη και το βρόχο να ταλαντεύεται μπροστά στο πρόσωπό του, αυτό θεωρείται προτιμότερο από το να του καλύπτουν το πρόσωπο νωρίτερα και να τον οδηγούν στα τυφλά έντρομο και μην γνωρίζοντας τι ακριβώς συμβαίνει κάθε στιγμή. Η αλήθεια είναι πως και οι δύο μέθοδοι δοκιμάστηκαν ευρέως, αλλά η κάλυψη του προσώπου ακριβώς πριν το πέρασμα της θηλιάς στο λαιμό επικράτησε.

Αρχικά, έδεναν τα χέρια των μελλοθανάτων μπροστά, ώστε να μπορούν να προσεύχονται πριν την ύστατη στιγμή. Επειδή όμως έτσι διευκολύνονταν στο να υποβάλλουν αντίσταση, κατέληξαν να τους τα δένουν πίσω, πρακτική που ακολουθήθηκε από όλες τις χώρες.

Από την καθιέρωση της αίθουσας απαγχονισμού με την καταπακτή και μετά, τους έδεναν και τα πόδια, ώστε να μην χτυπήσουν στα πλαϊνά μέρη της καταπακτής και εμποδίσουν την απρόσκοπτη πτώση. Πάντως στις γυναίκες μελλοθάνατες τα πόδια δένονταν, ώστε να μην ανοίξουν οι φούστες τους αποκαλύπτοντας τα εσώρουχά τους!

Στην Ελλάδα ο δι' αγχόνης θάνατος εισήχθηκε τον Ιούλιο του 1925 με διάταγμα

της Κυβέρνησης Πάγκαλου προς παραδειγματισμό επί καταχρήσεων του δημοσίου. Το σχετικό εκείνο διάταγμα καταργήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1926. Στο διάστημα που ίσχυε αυτό έγιναν μόνο δύο εκτελέσεις καταδικασθέντων για κατάχρηση, και αυτές στη περιοχή «Τσακός» της Αγίας Παρασκευής Αττικής, εκ του ονόματος του ενός εκ των δύο εκεί καταδικασθέντων δι' απαγχονισμού. Αργότερα κατά το διάστημα της κατοχής (1941-1944) οι Γερμανοί κατακτητές χρησιμοποίησαν την αγχώνη σε πλείστες των περιπτώσεων και μάλιστα επί ομαδικών εκτελέσεων του ανθιστάμενου πληθυσμού της ελληνικής υπαίθρου. Στην Αθήνα δι' απαγχονισμού εκτελέστηκαν τότε δύο έμποροι για διενέργεια «μαύρης αγοράς». Η εκτέλεση με απαγχονισμό χρησιμοποιήθηκε και από τις κομμουνιστικές δυνάμεις στην Ελλάδα. Επίσης δι' απαγχονισμού εκτελέστηκαν μετά τον Μουσολίνι, με απόφαση του Δικαστηρίου εγκληματιών πολέμου της Νυρεμβέργης το 1946 οι Ρίμπεντροπ, Ζάουκελ, Σάις, Φρικ, Στράιχερ κ.ά. Αργότερα οι Άγγλοι εφαρμόζουν απαγχονισμούς Ελληνοκυπρίων δια καταπακτής όπου άνοιγε αμέσως μετά την τοποθέτηση του βρόχου στο λαιμό του κατάδικου.

Τελευταίος απαγχονισμός ήταν αυτός του πρώην Προέδρου του Ιράκ Σαντάμ Χουσεΐν που επιβιβάσθηκε σε κάλαθο καταπακτής. Από τα επίσημα ιρακινά μέσα ενημέρωσης κυκλοφόρησε μόνο ένα σύντομο απόσπασμα της προετοιμασίας της εκτέλεσης, λίγο αργότερα όμως στο διαδίκτυο βρέθηκε βίντεο που είχε τραβήξει κάποιος ανώνυμος παριστάμενος, με ολόκληρη τη διαδικασία.

Θανατηφόρα ένεση

Η θανατηφόρα ένεση είναι η μέθοδος εκτέλεσης η οποία εφαρμόζεται πλέον σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ. Χρησιμοποιείται, επίσης, στην Κίνα, τη Γουατεμάλα και τις Φιλιππίνες. Αποτελεί τη μοναδική μέθοδο εκτέλεσης στην Ταϊλάνδη από τον Οκτώβριο του 2003, οπότε και αντικατέστησε τον τουφεκισμό.

Η θανατηφόρα ένεση απασχόλησε για πρώτη φορά την κοινή γνώμη ως πιθανή μέθοδος εκτέλεσης το 1888, όταν ο ιατρός J. Mount Bleyer, από τη Νέα Υόρκη, δημοσίευσε ένα άρθρο στην Ιατροδικαστική Εφημερίδα, υποστηρίζοντας ότι η μέθοδος αυτή ήταν πιο ανθρωπιστική, οικονομικότερη και δεν θα απέδιδε στον μελλοθάνατο την αίγλη του ήρωα που συχνά αποκτούσε με τον απαγχονισμό. Πρότεινε δε την ενδοφλέβια χορήγηση 6 κόκκων μορφίνης. Η μέθοδος δεν βρήκε απήχηση στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, που εισήγαγε, αντί αυτής, την ηλεκτρική καρέκλα.

Η διαδικασία της εκτέλεσης με θανατηφόρα ένεση παρουσιάζει μικρές διαφορές

στις πολιτείες της Αμερικής, ή στις άλλες χώρες που εφαρμόζεται.

Το τυπικό είναι ο μελλοθάνατος να ξαπλώνει σε ένα φορείο, παρόμοιο με αυτά των νοσοκομείων, ή σε ένα σταθερό κρεβάτι εκτελέσεων, που μοιάζει με τα χειρουργικά τραπέζια, και να του δένουν το σώμα και τα πόδια με δερμάτινους ιμάντες. Τα γυμνά του χέρια δένονται σε σανίδες που εξέχουν από το φορείο, στα δύο πλαϊνά.

Στη συνέχεια, εκπαιδευμένοι τεχνικοί τοποθετούν έναν καθετήρα (με τη μεγαλύτερη σε διάμετρο βελόνα που κυκλοφορεί στο εμπόριο) σε μια φλέβα σε καθέναν από τους βραχίονες του κρατούμενου. Αφού τοποθετηθούν οι καθετήρες, διοχετεύονται 10ml διαλύματος ηπαρίνης, ώστε να εμποδιστεί ο σχηματισμός θρόμβων. Στη συνέχεια μια φιάλη που περιέχει 1.000ml αλατούχου διαλύματος συνδέεται στα άκρα των καθετήρων και ο κρατούμενος, ξαπλωμένος πάντα στο φορείο, οδηγείται στο θάλαμο εκτελέσεων, όπου οι κουρτίνες είναι τραβηγμένες, ώστε να μπορούν οι μάρτυρες να παρακολουθούν τη διαδικασία.

Αφού ο κρατούμενος κάνει τις τελευταίες του δηλώσεις, ένας φύλακας δίνει το σήμα για να αρχίσει η διαδικασία της εκτέλεσης. Ένας ή δύο τεχνικοί, κρυμμένοι πίσω από καθρέφτες διπλής όψης ή παραβάν, ώστε να μην είναι ορατοί από τους μάρτυρες, αρχίζουν να εισάγουν στις φλέβες του κατηγορουμένου τις τρεις χημικές ουσίες που θα τον οδηγήσουν στο θάνατο. Αυτές συνήθως είναι 15-50cc θειοπεντάλ, 15-50cc Pavulon και 15-50cc χλωριούχου καλίου. Πριν από κάθε εισαγωγή ουσίας, διοχετεύεται αλατούχο διάλυμα στον ενδοφλέβιο σωλήνα, ώστε να τον καθαρίζει και να εμποδίσει ενδεχόμενη χημική αντίδραση που θα μπορούσε να τον μπλοκάρει. Τυπικά, η όλη διαδικασία δεν κρατά πάνω από 3 έως 5 λεπτά. Στις περισσότερες των περιπτώσεων, ο μελλοθάνατος αναισθητοποιείται περίπου ένα λεπτό μετά τη χορήγηση του θειοπεντάλ και πεθαίνει σε περίπου 8 λεπτά, χωρίς εμφανή ίχνη φυσικού πόνου.

Σε μερικές πολιτείες της Αμερικής, όπως και στην Κίνα, χρησιμοποιείται μια πλήρως αυτοποιημένη μέθοδος, κατά την οποία ένα μηχάνημα, το οποίο δουλεύει με μπαταρία 12 volt, κάνει στον κρατούμενο τη θανατηφόρα ένεση. Εισάγει με ακρίβεια και στις σωστές δόσεις τα φάρμακα στους καθετήρες. Η αυτοματοποιημένη μέθοδος εξασφαλίζει τη διοχέτευση των χημικών με τη σωστή σειρά και ελαχιστοποιεί τα ατυχήματα.

Στην αρχαιότητα, η χρήση του δηλητηρίου ως μεθόδου εκτέλεσης, συνίστατο στον εξαναγκασμό του καταδίκου να καταπιεί το δηλητήριο, όπως έγινε με τον Σωκράτη στην Αρχαία Αθήνα. Στο Μεσαίωνα ήταν ένας προσφιλέστατος τρόπος για την εξόντωση εχθρών και αντιπάλων, αλλά και για αυτοκτονία σε περίπτωση κινδύνου.

Πριονισμός

✖ Μέθοδος εκτέλεσης αρκετά διαδεδομένη στην Αρχαία Ρώμη.

Λέγεται πως ο αυτοκράτορας Καλιγούλας ήταν ένθερμος υποστηρικτής της και πως ο προφήτης Ησαΐας εκτελέστηκε με αυτόν τον τρόπο.

Οι φρικιαστικοί ήχοι που ξεπηδούν από το θύμα μετατρέπουν την ατμόσφαιρα σε εφιάλτη βγαλμένο από τη νοσηρή φαντασία του Στίβεν Κίνγκ...

Δύο άνδρες ξεγυμνώνουν το θύμα και το τοποθετούν πάνω σε ένα τραπέζι. Ένα μεγάλο πριόνι με δύο λαβές φλερτάρει με τη γυμνή σάρκα ανάμεσα στα πόδια.

Με το αίμα να μαζεύεται στο κεφάλι, το πριόνι φτάνει μέχρι την καρδιά του θύματος και συγγράφεται το επώδυνο τέλος της ζωής...

Σε μια άλλη παραλλαγή, ο καταδικασμένος κρεμιέται ανάποδα και στη συνέχεια πριονίζεται στη μέση, αρχής γενομένης από τον καβάλο.

Στη θέση που βρίσκεται και παρά τη σοβαρή αιμορραγία, μεγάλη ποσότητα αίματος συγκεντρώνεται στον εγκέφαλο.

Ο μελλοθάνατος παραμένει ζωντανός και με πλήρη συνείδηση μέχρι το πριόνι να πλήξει τις αρτηρίες της κοιλιάς και, μερικές φορές, περισσότερο.

Στις ασιατικές χώρες, ο καταδικασμένος στηνόταν όρθιος και το πριόνισμα άρχιζε από το κεφάλι.

Διαμελισμός (Τετραχισμός)

Κατά τον τετραχισμό, έδεναν κάθε ένα από τα τέσσερα άκρα του θύματος (χέρια, πόδια), σε τέσσερα διαφορετικά άλογα. Με το παράγγελμα του δήμιου οι ίπποι μαστιγώνονταν και έτρεχαν ξέφρενα προς τέσσερις διαφορετικές κατευθύνσεις. Έτσι ο κατάδικος διαμελιζόταν με τον φρικτότερο τρόπο. Η πρακτική αυτή ήταν πολύ της μόδας στη Γαλλία.

Αιώρηση από την καρίνα

Βγαλμένο από τους «Πειρατές της Καραϊβικής», το keelhauling, αποτελούσε τον αγαπημένο τρόπο των κουρσάρων για να κάνουν τους εχθρούς τους να υποφέρουν. Έδεναν το θύμα με ένα σχοινί στη μέση και το άφηναν να αιωρείται από την καρίνα.

Το γυμνό δέρμα γδερνόταν στο κάτω μέρος της γαλέρας και ο κακότυχος έπινε λίτρα θαλασσινού νερού, ενώ προσπαθούσε να κατανοήσει τον εφιάλτη του.

Κρανιοθραύστης

Το κεφάλι του θύματος τοποθετείται σε ένα μεταλλικό μπολ και ο βασανιστής αρχίζει να στρίβει σιγά – σιγά την στρόφιγγα που βρίσκεται πάνω από το μπολ. Το μπολ αρχίζει να συσφίγγει το κεφάλι, τα δόντια θρυμματίζονται και τα μάτια του θύματος πετάγονται έξω.

Ο θάνατος δυστυχώς αργεί να έλθει, σε ένα βασανιστήριο που ευδοκίμησε τον περασμένο αιώνα.

Iron Maiden

 Όχι φυσικά η μπάντα, αν και για τους «εχθρούς» της αποτελεί ο ήχος τους είναι εφάμιλλο βασανιστήριο.

Ένας σιδερένιος θάλαμος μοιάζει στα μάτια του θύματος σαν κάτι που δεν μπορεί να προκαλέσει πόνο.

Μόνο όταν μπει μέσα και κλείσει την πόρτα καταλαβαίνει για το τι πρόκειται.

Μια σειρά καρφιών μπήγονται στο σώμα του θύματος, στα μάτια, στο στήθος και στην πλάτη, ενώ ο θάνατος πλησιάζει.

Πρόκειται για ένα σιδερένιο κουβούκλιο που βρέθηκε στην Νυρεμβέργη.

Το εσωτερικό της συσκευής καλύπτεται από προσεκτικά τοποθετημένα αιχμηρά αντικείμενα με σκοπό να βασανίσουν τον ατυχή τύπο που θα καταλήξει στο εσωτερικό του.

Τα καρφιά καταλήγουν στα μάτια, στο στήθος και την πλάτη του θύματος αλλά αποφεύγουν να τραυματίσουν κάποιο ζωτικής σημασίας όργανο αφήνοντας το θύμα να αιμορραγεί και να υποφέρει για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Το αχλάδι

Το όνομα του δόθηκε από την ομοιότητα του μηχανισμού με το σχήμα του φρούτου. Βασανιστήριο που λαμβάνει σάρκα και οστά στις ερωτικές περιπτώξεις. Στη γυναίκα εισάγεται στο αιδοίο της ενώ στον άνδρα είτε στο στόμα είτε στα οπίσθια του.

Όταν είναι μέσα στο σώμα του θύματος ο βασανιστής αρχίζει να γυρνά τη λαβή κι ένας απλός μηχανισμός επεκτείνει δυο αιχμηρά φύλλα που υπάρχουν στο αχλάδι, τα αρχίζουν να σφίγγουν σαν μέγγενη τα μέσα, προκαλώντας σοβαρούς ακρωτηριασμούς...

Ο τροχός

Γνωστός με πολλά ονόματα, όπως τροχός σύνθλιψης ή τροχός της Αικατερίνης, ο μηχανισμός συγκαταλέγεται σε μια από της πιο επίπονες του είδους.

Ο τροχός αποτελούσε μια μέθοδο βασανιστικής εκτέλεσης, αρχικά στην Αρχαία Ελλάδα, που είναι και ο τόπος έμπνευσής του, και κατόπιν στη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Σουηδία και τη Ρωσία.

Περισσότερο συσκευή επίπονης θανάτωσης παρά μέσω βασανισμού, το θύμα δενόταν στο πλάι της του τροχού και ένας δήμιος χρησιμοποιώντας ένα σφυρί ή μια σιδερένια βέργα έσπαγε όλα τα κόκαλα του θύματος. Το τελευταίο έκανε ώρες ή και μέρες πριν αποδημήσει εις Κύριον, ενώ λίγοι τυχεροί, τύγγχαναν ελέους

δεχόμενοι θανάσιμα κτυπήματα στο στομάχι ή το στήθος.

Το δίκρανο του αιρετικού

Η μια άκρη αυτής της συσκευής στερεωνόταν κάτω από το πιγούνι του θύματος και η άλλη στο στήρνο του. Ένα λουρί έδενε την συσκευή στον λαιμό του άτυχου αιρετικού. Ακίνητοποιημένος και σε απίστευτο πόνο το θύμα έπρεπε να πει την Λατινική λέξη «abiuro» (αποκηρύσσω), για να μην καταλήξουν στην κρεμάλα ή στην πυρά.

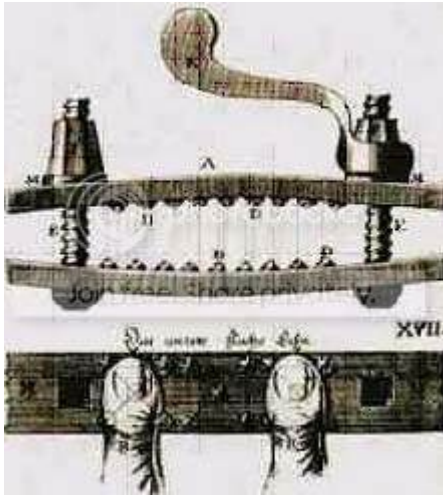
Μολυβένιος ψεκαστήρας

Αυτή η συσκευή που θυμίζει τον ψεκαστήρα του Αγιασμού των Καθολικών, γεμιζόταν με λιωμένο μολύβι ή πίσσα ή καυτό λάδι ή καυτό νερό και χρησιμοποιούταν για να βασανίσει τα θύματα στάζοντας το περιεχόμενό του πάνω σε διάφορα σημεία του σώματός τους. Αν και μερικοί φαν του σοδομισμού μπορεί να ενθουσιαστούν με τις εφαρμογές της, οι περισσότεροι κοινοί θνητοί που βρέθηκαν στην θέση των δεκτών, είχαν αντίθετη άποψη.

Δακτυλοσφίκτης

Υπάρχουν πάρα πολλές παραλλαγές αυτής της συσκευής. Μερικές φτιάχτηκαν για να συνθλίβουν αργά δάκτυλα, ενώ άλλες για να κάνουν το ίδιο σε γόνατα και αγκώνες. Αποτελεί μια απλή μέγγενη αλλά πολύ πιο επώδυνη.

Αποκολλητής γλώσσας

Αμέτρητοι αιρετικοί και βλάσφημοι έχασαν την γλώσσα τους με βίαιο τρόπο (δεν γίνεται και αλλιώς) με αυτή την απλή συσκευή.

Η κρεμάστρα

Η κρεμάστρα είναι μια συσκευή με μοναδικό σκοπό την εξάρθρωση κάθε ενός συνδέσμου στο σώμα του θύματος. Δεμένο κατά μήκος της συσκευής από τους καρπούς και τους αστραγάλους, το σώμα του θύματος τεντώνεται προς αντίθετες κατευθύνσεις με την στροφή απλών κυλίνδρων στις άκρες της συσκευής.

Αποκολλητής στήθους

Κατανοητός ο σκοπός της συσκευής και μόνο από το όνομα. Φτιαγμένο αποκλειστικά για γυναίκες, χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον σε αιρετικές, μοιχαλίδες, βλάσφημες.

Η καρέκλα του Ιούδα

Η ισπανική Ιερά Εξέταση χρησιμοποίησε (ανάμεσα σε άλλα βασανιστήρια) και την καρέκλα του Ιούδα ή αλλιώς το Λίκνο του Ιούδα. Τα θύματα δεμένα με σχοινιά τοποθετούνταν έτσι ώστε κάθονταν στην αιχμηρή μύτη της καρέκλας που ήταν σε σχήμα πυραμίδας. Απλό και αποτελεσματικό.

Ο μπρούτζινος ταύρος

Μια συσκευή για την οποία μπορούμε να είμαστε «περήφανοι» ως λαός μια και

κατέχουμε την πατέντα της. Αποδιδόμενη στον Αθηναίο Πέριλλο που την παρουσίασε σαν μέσο τιμωρίας εγκληματιών, η συγκεκριμένη συσκευή είναι ένας μπρούτζινος ταύρος κενός στο εσωτερικό του, με μια πόρτα στα πλάγια. Το θύμα έμπαινε μέσα στο Τάυρο, κάτω από τον οποίο έμπαινε φωτιά μέχρι να πυρώσει ο χαλκός. Το θύμα ψηνόταν κανονικά στο εσωτερικό του, ενώ ένα πολύπλοκο σύστημα σωλήνων στο κεφάλι του ταύρου μετέτρεπαν της κραυγές του θύματος σε ήχους που θύμιζαν μαινόμενο ταύρο.

Εκτός από τους αρχαίους Έλληνες, τη μέθοδο αυτή χρησιμοποίησαν και οι Ρωμαίοι, κυρίως για να βασανίζουν και να εκτελούν χριστιανούς.

Λιθοβολισμός

Ποινή θανάτου, η οποία εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι τις μέρες μας σε μερικές ισλαμικές χώρες.

Ο καταδικασμένος, περικυκλώνεται απ' τον όχλο ο οποίος τον λιθοβολεί μέχρι τελικής πτώσεως. Εναλλακτικά, ο καταδικασμένος θάβεται μέχρι τον λαιμό, αφήνοντας μόνο το κεφάλι έκθετο στους λιθοβολισμούς.

Ο βρασμός

Αν και όχι τόσο διαδεδομένος όσο άλλες μέθοδοι εκτέλεσης, ο βρασμός έως θανάτου αποτελούσε κοινή πρακτική στην Ευρώπη και την Ασία τα τελευταία δύο με τρεις χιλιάδες χρόνια. Στην Αγγλία της εποχής του Ερρίκου του 8ου αποτελούσε νόμιμη μέθοδο εκτέλεσης, καθώς και στις Κάτω Χώρες το Μεσαίωνα. Στη σύγχρονη εποχή, ο Idi Amin της Ουγκάντα, καθώς και ο Islom Karimov του Ουζμπεκιστάν τον είχαν χρησιμοποιήσει για να θανατώσουν πολιτικούς τους αντιπάλους.

Ο κρατούμενος, είτε ρίχνεται γυμνός μέσα σε υγρό που ήδη βράζει, είτε δένεται και τοποθετείται μέσα σε ένα μεγάλο μεταλλικό δοχείο γεμάτο με το υγρό. Στη συνέχεια ο εκτελεστής ανάβει φωτιά κάτω από το δοχείο μέχρι το υγρό να αρχίσει να βράζει και, συνεπώς, να πεθάνει ο καταδικασμένος. Το υγρό μπορεί να είναι, νερό, λάδι, οξύ, πίσσα ή ακόμα και υγρό μολύβι.

Ταφή ζωντανών ανθρώπων

✖ Στην αρχαία Ρώμη, τις Εστιάδες που παραβίαζαν τους όρκους τους, τις «έθαβαν ζωντανές», κλείνοντάς τες σε μια σπηλιά με ελάχιστη τροφή και νερό. Σε περίπτωση που ήταν αθώες, η θεά Εστία θα φρόντιζε να τις απελευθερώσει!

Άλλος τρόπος ταφής ζωντανού ανθρώπου ήταν να ανοιχτεί απλά μια τρύπα στο έδαφος, να τον πετάξουν μέσα και να τη σκεπάσουν, στη συνέχεια, με χώμα. Αυτή η μέθοδος, γνωστή ως «το πηγάδι», χρησιμοποιήθηκε στη μεσαιωνική Ιταλία ως τρόπος εκτέλεσης των δολοφόνων και στη Ρωσία, κατά τον 17ο και 18ο αιώνα, όπου τιμωρούσαν έτσι τις γυναίκες που είχαν σκοτώσει τους συζύγους τους.

Ζωντανός ετάφη κι ο Άγιος Αθανάσιος. Τον έβαλαν να σταθεί μπροστά στον λάκκο που του είχαν ήδη σκάψει κι αφού του έβαλαν φωτιά τον πέταξαν μέσα και τον έθαψαν ενώ ήταν ακόμα ζωντανός.

Στη σύγχρονη εποχή χρησιμοποιήθηκε ευρέως, κατά το τέλος του 1937 μέχρι τις αρχές του 1938, από τους Γιαπωνέζους κατά τη Σφαγή του Νανκίν, όπου έθαβαν ζωντανούς τους κινέζους πολίτες καθώς και τους αιχμαλώτους πολέμου.

Ξεκοίλιασμα

Όταν εφαρμόζεται σε ζωντανό άνθρωπο τα αποτελέσματα είναι, αναπόφευκτα, μοιραία. Χρησιμοποιήθηκε ευρέως στο παρελθόν ως τρόπος επιβολής της θανατικής ποινής σε πολλές δυτικές και ανατολικές χώρες. Τα τελευταία όργανα που αφαιρούνται είναι η καρδιά και οι πνεύμονες, έτσι ο καταδικασμένος διατηρείται στη ζωή για να υποφέρει από το αβάσταχτο μαρτύριο για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο διάστημα.

Είναι ανατριχιαστική η μαρτυρία από τα «Ματωμένα χώματα» της Διδώς Σωτηρίου, σύμφωνα με την οποία, ένας Τούρκος ανοίγει με το μαχαίρι του την κοιλιά ενός δύστυχου Μικρασιάτη και του δίνει τα άντερα να τα κρατάει στα χέρια, προστάζοντάς τον να βαδίζει κιόλας.

Σύνθλιψη

Ο κρατούμενος πέθαινε κάτω από το βάρος βράχων που σωρεύονταν στο κορμί του ή του συνέθλιβαν το κεφάλι κάτω από το πόδι ενός ελέφαντα. Στην πρώτη περίπτωση ο θάνατος μπορούσε να είναι αργός και βασανιστικός, εάν οι βαριές πέτρες δεν ρίχνονταν επάνω του μονομιάς. Η εκτέλεση με σύνθλιψη είχε εφαρμογή σε πολλές χώρες και οι τεχνικές διέφεραν από τόπο σε τόπο.

Shaphism

Ένα από τα πιο βασανιστικά μαρτύρια... Το θύμα αναγκάζεται να καταναλώσει μεγάλες ποσότητες γάλακτος και μελιού. Αυτές οι τροφές οδηγούν σε διάρροια το θύμα που είναι δεμένο.

Τότε οι βασανιστές αλείφουν με μέλι το κορμί του θύματος και τα έντομα αρχίζουν να φλερτάρουν με τη γυμνή σάρκα του. Ο θάνατος επώδυνος έρχεται έπειτα από ώρες...

Φάλαγγα

Αφού ακινητοποιηθούν τα πόδια του κρατούμενου, ο βασανιστής χτυπάει τα πέλματά του με μια μεταλλική ράβδο.

Τα χτυπήματα στην αρχή δεν είναι δυνατά κι ο βασανιζόμενος δεν πονά πολύ.

Σταδιακά όμως η δύναμη αυξάνει, τα πόδια πρήζονται και οι πόνοι γίνονται αφόρητοι.

Το κερασάκι στην τούρτα είναι όταν βάζουν τον κρατούμενο μετά το μαρτύριο να περπατήσει, κάτι που είναι αδύνατον λόγω ανυπόφορων πόνων.

Τσιγκέλι

Μια ακόμη τρομερή «εκτέλεση παραδειγματισμού».

Ανέβαζαν τους καταδικασμένους σε ένα ψηλό τείχος, σε ένα σημείο του οποίου υπήρχαν αναρτημένα χοντρά μεταλλικά τσιγκέλια και τους κατακρήμνιζαν.

Με την πτώση τους κατακρεουργούνταν από τα τσιγγέλια. Καθώς φαίνεται αυτήν την μέθοδο εκτέλεσης πρέπει να την χρησιμοποίησαν κι οι Βυζαντινοί.

Το μαρτύριο με την νυφίτσα

Κατά την Ιερά Εξέταση, οι Προτεστάντες ακινητοποιούσαν ξαπλώνοντας ανάσκελα τον «κακό αιρετικό», τον έγδυναν και πάνω στη γυμνή του κοιλιά έβαζαν μία χάλκινη φαρδιά λεκάνη. Μεταξύ κοιλιάς και λεκάνης, παγίδευαν μια νυφίτσα. Κατόπιν έπαιρναν πυρωμένα κάρβουνα και τα τοποθετούσαν πάνω στην αναποδογυρισμένη λεκάνη. Το ζώο τρελαμένο, αγρίευε και πασχίζοντας να ξεφύγει για να γλιτώσει από τον πυρωμένο κλοιό, κατασπάραζε τον άνθρωπο από κάτω του, τρυπώνοντας στα σπλάχνα του για να σωθεί.

Ο λάκκος με τα φίδια κι ο λάκκος των λεόντων

Ο καταδικασμένος και στις δυο περιπτώσεις ρίχνεται σ' έναν λάκκο που, είτε είναι γεμάτος με δηλητηριώδη φίδια (σ' αυτή την περίπτωση ο λάκκος μπορούσε να είναι και γεμάτος με νερό), είτε με λιοντάρια ή άλλα σαρκοβόρα έτοιμα να κατασπαράξουν το θύμα.

Το μαρτύριο με το κριθάρι

Οι δε Καθολικοί, άνοιγαν την κοιλιά των Προτεσταντών, φροντίζοντας όμως το θύμα να παραμείνει ζωντανό και να μην πεθάνει. Γέμιζαν την κοιλιά του με κριθάρι, κι έφερναν πεινασμένα άλογα να βοσκήσουν μέσα εκεί...

Η στήλη πάγου

Ο κρατούμενος ανεβαίνει σε ένα ικρίωμα και πατάει σε μια μεγάλη στήλη πάγου. Όσο λιώνει ο πάγος, τόσο σφίχνει η αγχόνη γύρω απ' τον λαιμό, ενώ λόγω της παρατεταμένης επαφής με τον πάγο, παθαίνει και κρυοπαγήματα.

Το μαρτύριο του αρουραίου

Στον οργουελικό εφιάλτη του «1984» περιγραφόταν με ακρίβεια το μαρτύριο του αρουραίου. Μια φοβία που εξαπλώθηκε την εποχή των ενδημικών ασθενειών. Το θύμα φυλακίζεται σε ένα δωμάτιο, εκεί όπου μεγάλοι αρουραίοι κάνουν την εμφάνισή τους υπό τον φόβο μια πυρκαγιάς που προκαλούν οι θύτες.

Με τη μυρωδιά του καμένου, οι αρουραίοι επιτίθενται με μανία κατά της ανθρώπινης σάρκας που καταβροχθίζουν με βουλιμία.

Κροκοδείλια ψαλίδα

Χρησιμοποιήθηκε κυρίως σε δολοφόνους βασιλέων στην Μεσαιωνική Ευρώπη. Η συσκευή είναι βασικά μια σιδερένια λαβίδα με ημικυλινδρικές λεπίδες οι οποίες σχηματίζουν ένα λεπτό σωλήνα όταν κλείνουν. Στο εσωτερικό τους βρίσκονται καρφιά ή άλλα αιχμηρά αντικείμενα τα οποία αρχικά πυρώνονται προτού πιαστούν στα γενετικά όργανα του θύματος.

Βασανιστικά αργά και με πόνους που δεν μπορούν να περιγραφούν από την πλούσια ελληνική γλώσσα, όταν τα τελευταία ψηθούν αρκετά, ο ανδρισμός αποκόβεται και ο θάνατος καταφτάνει με γοργά βήματα για να λειτουργήσει ανακουφιστικά για τους πόνους...

Το βασανιστήριο με το ρετσινόλαδο

Το βασανιστήριο του ρετσινόλαδου εφαρμοζόταν περίπου με τον παρακάτω τρόπο: Στο τραπέζι του ανακριτή-βασανιστή υπήρχαν τρία ποτήρια, το ένα με 30 δράμια, το άλλο με 75 και το τρίτο με 100 δράμια ρετσινόλαδο. Αν ο ανακρινόμενος δεν ομολογούσε ή δεν υπέγραφε του έδιναν να πιει το πρώτο ποτήρι. Στην περίπτωση που αρνιόταν και έφερνε αντίσταση άρχιζαν το άγριο ξυλοκόπημα, τη φάλαγγα ή χρησιμοποιούσαν άλλες μεθόδους βασανισμού. Ύστερα από μισή ώρα, εφόσον ο αρχιβασανιστής-ανακριτής το έκρινε σκόπιμο, ακολουθούσε το δεύτερο στάδιο ανάκρισης και ο κρατούμενος έπινε το δεύτερο ποτήρι των 75 δραμιών. Αν η αντίσταση του κρατουμένου ήταν μεγάλη, ύστερα από ένα τετράωρο γινόταν και η τρίτη «ανάκρισις» και τον υποχρέωναν να πιει ένα ποτήρι των 100 δραμιών. Σ' αυτό το διάστημα και αρκετές ώρες ύστερα από την επενέργεια του καθαρτικού, ο κρατούμενος ήταν κλεισμένος στο κελί του και δεν του επέτρεπαν να πάει στο

αποχωρητήριο. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο κρατούμενος γινόταν αληθινό ράκος και το κελί, στο οποίο τον άφηναν κλεισμένο τέσσερις, πέντε και περισσότερες μέρες, αληθινός υπόνομος.

Η ηλεκτρική καρέκλα

Τρόπος εκτέλεσης που χρησιμοποιήθηκε κατά κύριον λόγο στις ΗΠΑ και εφευρέθηκε από έναν οδοντίατρο. Ο θανατοποινίτης κάθεται σε μια ειδική καρέκλα και δένονται τα άκρα του, έτσι ώστε να μην προβάλλει αντίσταση. Στο κεφάλι του, φορούν ένα είδους κράνους κάτω απ' το οποίο τοποθετείται ένα βρεγμένο σφουγγάρι, το οποίο βοηθά το ρεύμα υψηλής τάσεως να διαπερνά πιο γρήγορα το σώμα του κατάδικου, με αποτέλεσμα να επέρχεται πιο γρήγορα ο θάνατος. Αργότερα η μέθοδος «εκσυγχρονίστηκε» για πιο γρήγορα αποτελέσματα. Συνήθως ο θάνατος επέρχεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Επιπρόσθετες πηγές: eglima.wordpress.com | Έθνος | el.wikipedia.org | men24.gr | melitilexeis.blogspot.com | yet.anotherblog.net